

— Отсѣче ли джба? — попитала жена му.

— Не.

— Защо?

— Дожалѣ ми за него.

— А за мене не ти ли е жаль? Па и за самия тебе? — Какво ще правимъ презъ зимата — безъ дърва и хлѣбъ?

— Остави се, не мога! — отвърналь той. — Хлѣба още не сме довършили, а можемъ да събираме сухи сжчки отъ гората на господаря. Какъ да е, ще ми немъ зимата.

Дошла зимата. По полята паднало снѣгъ. Дървата и брашното въ хижата на бедния човѣкъ се довършили. Пакъ му казала жената:

— Иди, та отсѣчи джба.

Взель той отново брадвата и се запжтилъ къмъ джба. Ударилъ веднѣжъ въ дънера. Но пакъ се чуль сжщиятъ гласъ:

— Пожали ме, добри човѣче! Азъ давамъ подслонъ на изморенитѣ пжтници. Подъ сѣнката на моитѣ клони тѣ си отдѣхватъ и отново трѣгватъ по своя пжть. Ако не бѣхъ азъ — мнозина не биха стигнали до тамъ, за кждето сж трѣгнали.

Дожалѣло на бедния човѣкъ.

И пакъ се върналь въ кжщи съ празни ржце.

Жена му го посрещнала съ плачъ на вратата:

— Пакъ ли се връщашъ безъ дърва? А какво ще стане съ насъ? Ние ще замръзнемъ презъ нощъта. Не знаешъ ли, че сега е сръдъ зима?

Но той хвърлилъ брадвата въ жгъла и казалъ:

— Не мога да вдигна ржка на тоя джбъ. Той така хубаво говори! Само да го чуешъ!

Презъ нощъта духалъ топѣль вѣтъръ и жената се не плашела вече отъ студъ.

Наближилъ Малъкъ Сѣчко, когато лютитѣ северни вѣтрове засипватъ съ ситенъ снѣгъ полята, долинитѣ и колибитѣ на бедняцитѣ. Въ такива нощи нѣкой невидимъ рисува чудесни бѣли цвѣта по прозорцитѣ на кжшитѣ въ градоветѣ. Това радва децата въ топлитѣ стаи. Но по колибитѣ на бедняцитѣ, разпрѣснати

изъ долинитѣ и полята, нѣма прозорци и тѣхнитѣ деца никога не сж виждали прекраснитѣ зимни цвѣта.

Въ една такава студена нощъ въ колибата на бедния коларъ се родилъ синъ. Лютитѣ северни вѣтрове кършели клонитѣ на околнитѣ гори. Презъ тая нощъ тѣ накършили толкова много клони, че биха могли да се сгрѣятъ ржцетѣ на хиляди хора. Но това било далече въ горитѣ. А въ малката колиба сръдъ долината лютиятъ мразъ вкоченилъ ржцетѣ на добритѣ бедняци и на тѣхния първороденъ синъ.

Грабналь бащата брадвата и се запжтилъ отново къмъ джба. Ударилъ така силно въ дънера, че снѣгътъ отъ клонитѣ опадаль и обсипаль главата, шията и гърба му.

Но отново се чуль сжщиятъ гласъ. Джбътъ казалъ:

— Остави ме, добри човѣче, не ме сѣчи! Азъ примамвамъ облацитѣ отъ небесата надъ тия долини и поля. Какво щѣше да стане съ добритѣ хора и тѣхнитѣ деца, ако нѣмаше дждъ? Полята не биха дали ни зърно жито, та хората и тѣхнитѣ деца биха измрѣли отъ гладъ.

И тоя пжть домилѣло на дърваря. Метналь отново брадвата на рамо и трѣгналь назадъ.

Още не направилъ първата крачка, бедниятъ коларъ видѣль нѣщо, което не билъ и снуваль. Предъ него къмъ гората се откриваль сребъренъ пжть, а отстрани се издигали прави и стройни тополи, покрити съ снѣжно було, като млади булки. До тѣхъ се издигали борове съ високи бѣли шапки, цѣлитѣ набодени съ сребърни игли. А по-нататкъ дърветата образували сводове и помръзналитѣ клони се превърнали на сребърни полиелеи. Още по-натамъ, въ далечината — на края на пжтя — се открила чудна зелена поляна, усѣяна съ ягоди. И тамъ той видѣль, че си играе щастливъ неговиятъ малъкъ синъ.

— Какво е това? — запиталь той.

— Това е кръщението на твоя синъ, — отвърнала гората. — Ти го пожъртвува отъ голѣма обичъ къмъ хората. Но азъ го съживихъ.